

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2649/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божидара Вујичића, Зоране Делибашић и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јасика, адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ из ... и АД „ВВ“ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 2928/18 од 21.02.2019. године, на седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 2928/18 од 21.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Основног суда у Пожаревцу П1. 231/17 од 02.07.2018. године, у ставовима другом и трећем изреке, и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 2928/18 од 21.02.2019. године у делу става првог изреке којим је потврђена првостепа пресуда у наведеном делу и предмет се **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1. 131/17 од 02.07.2018. године, ставом првим изреке, тужени су обавезани да тужиљи солидарно исплате накнаду штете на име сменског рада за период од фебруара 2014. године до јуна 2014. године, у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да јој тужени солидарно исплате накнаду за топли оброк и регрес за годишњи одмор за период од фебруара 2014. године закључно са мартом 2015. године, у појединачним месечним износима наведеним изреком, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке тужени су обавезани да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 51.296,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 2928/18 од 21.02.2019. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код ЈЖТП Београд од 05.02.2003. године била у радном односу на пословима ..., а затим је закључила више анекса уговора о раду, од којих је последњи закључен са туженим „ББ“ ..., по којим је такође распоређена на послове Од 01.09.2015. године, тужилин уговор о раду је због статусне промене пренет код послодавца следбеника, друготуженог у овој парници.

Побијаним делом нижестепених пресуда одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату накнаде трошкова регреса за годишњи одмор и исхране у току рада, из разлога што су по оцени нижестепених судова ови трошкови тужили ислаћени кроз цену рада, у склада са тада важећим општим актима туженог.

Врховни касациони суд налази да је у нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, прописано је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тач. 1, 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка није доставио такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да исту није ни донео. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити ни навод туженог, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужили, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени није могао да се изјасни о њиховој висини, нити је

износ накнаде за регрес и топли оброк исказао у платној листи запослених (па и тужили), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да је тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивао на штету тужиле.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП одлучио као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић